

תשפ"ג	בני ברק	ירושלים	חיפה	באר שבע
6:57	6:41	6:49	6:58	הדלקת נרות
7:59	7:56	7:59	7:58	מוצאי שבת
8:32	8:35	8:35	8:34	רבינו תם

נא לשמור על קדושת הגליון

אחרי מות-קדשים

עבודה בארגון הבינו של ישראל - השב"כ (שרות בטחון פללי). לאחר אמונים ולמודים מפרכים נבחרתי לבצע משימות מיוחדות ברחבי תבל, מבצעים שהשתיקה יפה להם. באחת המשימות, נשלחתי עם חבר נוסף לצ'ריך, בירת שווייץ, כדי לחסל את אחד מראשי הטרור. טסנו בטיסות נפרדות כדי לא לעורר חשד ושכרנו דירות נפרדות. במשך תקופה עקבנו אחר סדר יומו של אותו "מבקש". לאחר שאספנו מידע, קבענו לחסלו בליל שבת, בשעה שמונה בערב, בעת שהוא פונה ברכבו מינה, בסוף השדרה. היינו אמורים להצמד אל רכבו, לירות בראשו, ולברח מהמקום מהר ככל האפשר...

לילה קדם לא הצלחתי להרדם. יצאתי לצ'ריך כדי להפיג את המתח וכדי לקנות מצרכים לשבת, כי ידעתי שעלי להסתגר בדיירתי עד זמן המשימה הקרובה. בעודי בוהה באחד המדפים, נגש אלי יהודי וברך אותי בלבביות: 'שלום עליכם! יהודי מישראל?'

הפתעתי מעצם השאלה כי המראה שלי היה ארפאי, אך כמובן שלא שנית את הבעת פני. עשיתי את עצמי שאיני מבין את השפה ונסיתי להתעלם ממנו. האיש לא הרפה והחם הלבבי שקרן מפניו המס את כל שנות האמונים שלי ב"מוסד". נאלצתי להודות שאני יהודי מישראל. הוא לא הסתפק בכך, והזמין אותי להשתתף בסעודת שבת בביתו.

'אחרי מות' - מתחילים לחיות

"אחרי מות שני בני אהרן" (ט-א) צפור בנתה קן על ראש האילן והטילה בו שתי ביצים, שבהן התפתחו לאט לאט אפרוחים. שני האפרוחים חיו להם בתוך הביצים והרגישו אחד את השני, ואף היתה תקשרות ביניהם טרם יציאתם לאור העולם. לפתע אחד האפרוחים שמע שהקלפה שבה שעה חברו האפרוח - התפוצצה...

"...אוי... כמה הוא מסכן! חבל עליו", רחם האפרוח על חברו. בעצם, האפרוח שבקע - התחיל סוף סוף את חייו, שהרי רק כעת יצא אל אור העולם, אך האפרוח שנשארו בתוך הקלפה חשב שהיא כל העולם, כי זה כל מה שהכיר.

כך הוא פאשר אדם נפטר מן העולם הזה - יש שחושבים שהוא מסכן שעזב את העולם הזה, אך בעצם הוא רק מתחיל לחיות, שהרי העולם הבא הוא העקר, אלו הם חיי הנצח!! העולם הזה הוא רק פרודור אל העולם הבא! וכבר אמרו חכמינו ז"ל (אבות ד-ט): "פה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה".

אך יחד עם זאת, עלינו לזכר, שיפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא.

אחת הדרכים להתחבר לקדוש ברוך הוא היא דרך זמירות השבת. הצדיק רבי נחמן מברסלב זצ"ל, היה אומר תמיד לתלמידיו להקפיד לשיר זמירות שבת ליד שלחן השבת, כמו שמובא בלקוטי מוהר"ן (תניינין קד): "היה מזהיר ומוכיח אותנו כמה פעמים לזמר זמירות בשבת והיה מקפיד וכוועס מאד על מי שהוא חכם בעיניו ואינו מתאמץ לזמר זמירות בשבת".

ראש ישיבת פונובז', הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ' זצ"ל, היה נוהג לומר, שאם שמים לב לתכן המלים של הזמירות, אפשר להתרומם ברוחניות. פעם, הגיעו אליו צות מרבני הישיבה כדי לשאל מה לעשות בבחור ש"רד מהפסים". להפתעתם, שאל אותם הרב: "האם הוא שר שירי שבת?"

הם לא הבינו מה הקשר בין שאלתם לשאלתו, וזו הסביר: "אם הוא עדין שר שירי שבת, יש לו עדין לחלוות של קדשה ושל רוחניות, ונתן להצילו במסגרת הישיבה".

ראש ישיבת פונובז', בעל ה"אבי עזרי" זצ"ל העיד, שלא הקפיד לשיר שירי שבת בסעודות, כי היה ממחר לסים את הסעודה כדי להמשיך ללמד, ותלה את סבת ירדת בנו מדרך התורה בסבה זו. "ישמע חכם ויוסף לקח" (משלי א-ה).

עד כמה גדול פחה של סעודת שבת אחת, נלמד מהמעשה הבא: מתפלל לא מפר הצטרף למנון בשכונת 'סטמפורד היל' בלונדון. הוא לא נדב פרטים על אודותיו, לכן איש לא הכיר אותו. ר' מרדכי קבע ללמד את חברותא. עם הזמן התנדד עמו, ובאחד הימים הוא פתח את סגור לבו וספר על עצמו:

"נולדתי בישראל להורים שומרי מסרת. לאחר שהשתחררתי מהצבא, קבלתי הצעת

השעה היתה 10 בלילה, ליל שבת. היא היתה חסרת אוניס, ראתה בתיים מוארים. והתחילה לצעוד. עכשו, יש לה סבה נוספת לבכות, היא נמצאת במקום לא מוכר בליל שבת כשאין לה שמץ של משג מה מצבה של בתה. לפתע, אשה אחת שישבה במרפסת ביתה הבחינה בה. היא נגשה אליה ושאלה: "גברת, מה קרה?" היא ספרה לה את כל הספור, והאשה בקשה ממנה להכנס אליה הביתה, ואמרה לה: "אנחנו אנשים חרדים, את האורחת שלנו השבת".

היא היתה שם כל השבת, איזו שבת של חזוק... כל בני הבית קראו תהלים. במוצאי שבת, מיד כשיצאו שלשה כוכבים, התקשרה לאחותה. אחותה אמרה לה: "תהיי רגועה, ברוך ה' הכל בסדר. היא הגיעה במצב קשה ללא הפנה. אבל אתמול בלילה קרה נס, בשעה 10 בלילה היא התעוררה". היא היתה המומה! זו בדיוק היתה השעה שבה היא בקשה מהנהג שיפתח לה את הדלת, וינדה באמצע שום מקום, בדיוק מתי שהיא עשתה מסירות נפש למען השבת! (מה ושנים ספורים)

נשיתי בקסמו, ובליל שבת מצאתי את עצמי סועד בביתו יחד עם כל בני משפחתי. אין די במלים כדי לתאר כיצד נהייתי מאוירת סעודת השבת הקסומה, התענגתי שם עד כדי ששכחתי מהמשימה הלאומית המוטלת על כתפי... לפתע הסתכלתי על השעון: השעה היתה חמשה לשמונה!!! לתדהמתם, קמתי ונכרתי מהם בחפזה. הם לא הבינו מה קרה לי. אלו ידעו מה אני הולך לעשות...

מעולם זה לא קרה לי, הגעתי לזירה באחורי. לא מצאתי את חברי. די מהר הבנתי שהייתה במקום חלית טרור מימנתי. מהרתי לעזוב את המקום. מאחר יותר התברר לי, שתכנית החסול שלנו נודעה למחבלים, והם טמנו לנו מארב. חברי נרצח על ידם, ועד היום המפעילים שלי בשב"כ אינם מבינים כיצד הצלחתי לשרוד את התקרית..."

האיש נגב דמעה סודרת. "הספור הזה הפך אותי לטבר כלי ונסיונות השקום שלי עלו בתוהו. שחררו אותי מה'מוסד' מציד בפנסיה מכובדת. סעודת אותה השבת לא משה מזכרונני. היא חוללה משהו עמק בנשמתני. נרשמתי לסמינר, התחזקתי, והסוף ידוע..." (מה אהבתי תורתך)

מסירות נפש למען השבת שהביאה ישועה

"זאת שבתותי תשמור" (א-ט) ספר מגיד המישורים רבי חיים זאיד: הזמנתי לשבת בבית מלון בטבריה במסגרת נפש שארגן על ידי ה'חברא קדישא' לעובדים. בליל שבת קדש ישבנו בלובי של בית המלון, ולפתע הגיעה אשה מאורחי המלון, נגשה אלי, וראיתי שהיא בוכה. שאלתי אותה: "מה קרה?" היא ענתה: "אני אשתו של אחד מאנשי הצוות של ה'חברא קדישא', הגעתי רק עם בעלי, את הילדים השארנו אצל אחותי. הרגע התקשרו מבית החולים 'תל השומר', ובשרו לנו שהבת שלי בת השש נפלה, קבלה מכה בראש ואבדה את ההכרה. אמבולנס פנה אותה לבית החולים, אחותי התלחטה אליה, ואין לי משג מה מצבה. אני חייבת לנסע לבית החולים 'תל השומר' ולראות מה מצבה". אמרתי לה: "אבל שבת היום, 'תל השומר' זה בית חולים מקצועי, ואחותך נמצאת איתה. תגידי תהלים כאן".

האשה התעקשה: "לא, אני רוצה לנסע ולהגיד תהלים שם". הרב רוז'ה, הרב של ה'חברא קדישא' שמע שאמרתי לא לנסע, ואמר לי: "עלי ועל צוארי - תזמין מונית מהכרה ערבית". הוא התבסס על הטר של ה'צייץ אליעזר', שכתב שחבוק של אמא זה חצי רפואה.

מיד פקידת הקבלה - שהייתה גויה - התקשרה לחברת מונית בבעלות ערבית, והזמינה מונית. הגיע הנהג, היא לקחה אותו לחדרה, הצביעה על התיק שלה ואמרה לנהג: "תוציא מהתיק שלי שבע מאות וחמשים שקלים". הוא הוציא מהתיק שלה את הכסף, והם נסעו. היא נסעה ללא בעלה, לקחה ספר תהלים ואמרה תהלים בבכיות, הרי חייה של בתה תלויים מנגד... הם הגיעו לצמת לביא ליד קבוץ לביא, ואז כשהנהג עצר ברמזור, הוא פנה אליה ואמר: 'סליחה גברת, למה את בוכה, מה קרה?' היא ספרה לו את כל הספור.

אמר לה הנהג: "גברת, את לא יודעת שכתוב שאפלו חרב חדה מנחת על צוארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים? איפה האמונה שלך?! האשה היתה המומה, שאלה את הנהג: "מאיפה אתה יודע פאלה פסוקים ימים?" אמר לה הנהג: "גדלנו על זה... אבא שלי היה רב בטבריה... מה, לא שמעת על הרב אבוטבול?! אמנם אני לא דתי, אבל אבא שלי היה רב בטבריה". אמרה לו האשה: "אני לא מבינה, אתה ערבי או יהודי?". הנהג נפצע, אמר לה: "יודאי שאני יהודי, את פוגעת בי שאת שואלת שאלה כזו..."

אמרה לו האשה: "אבל הזמנו נהג ערבי!" אמר לה הנהג: "נכון, הזמנתי נהג ערבי, אבל פתאם, אחרי שנגמר לו להסיע אותך, אשתו התקשרה והוא לא היה יכול להסיע אותך, לכן הוא העביר לי בקשר שאבצע אני את הנסיעה". מיד היא אמרה לו: "אסור לי לנסע עם נהג יהודי בשום פנים ואופן, תפתח לי את הדלת, אני יורדת!"

היא ירדה בצמת של קבוץ לביא גבעת אבני. הנהג עשה פרסה וחזר לטבריה, והיא נשארה שם בצמת בין שמים לארץ. בעלה לא נמצא איתה, והבת שלה ב'תל השומר', כשהיא אינה יודעת מה מצבה.

אירכון יחידי
הלכות כיבוד הורים
הלכות כיבוד הורים ע"פ פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

להעיר את אביו לברכת הלבנה

שאלה: הצבור יוצא לחצר בית הכנסת לקדש את הלבנה, והבן רואה שאביו נרדם, האם יעיר הבן את אביו כדי לקדש את הלבנה בצבור? תשובה: אם ברור לבן שאביו יצטער אם לא יעירו אותו - יעיר אותו, ובמיוחד בחורף בימים האחרונים לפני סוף זמן קדוש הלבנה. וספר מרן הגה"ק רבי אלחנן וסרמן זצוק"ל הי"ד: פעם בהיותי בראדין בקש ממני ראש הישיבה רבי משה לאנדינסקי זצ"ל לקרוא כאשר יצא הקהל לקדוש לבנה, פניתי לחדרו וראיתי שראש הישיבה מנמנם על ספר. חשבתי מה לעשות, האם להעיר אותו למצות קדוש לבנה בצבור, והרי הוא לא בקש ממני להעיר אותו אם הוא יישן. המתנתי לחפץ חיים זי"ע והצגתי בפניו את השאלה. החפץ חיים הביט בי בעיניים תמהות ואמר: רבי אלחנן, האיד יעלה בדעתך להעיר אדם משנתו? ואמר רבי אלחנן: מאותה שעה נתחננה לי הלכה בדין "לא תוננו איש את עמיתו". ומסתבר, שבמעשה זה סבר החפץ חיים כי יש עדין זמן לקדש את הלבנה אחר כך, ורבי משה לאנדינסקי זצ"ל לא יפסיד את המצוה.

(באדיבות הרב בן ציון גולדברג ידלר שליט"א עורך הספר "למען אירכון" (yadlerbengmail.com)

מבצע ענק!
מזמינים מנוי
לזיכוי הרבים
להפצת 50 עלונים
לכל שבת וחג
110 ₪ לחודש
***בתחייבות לשנה הראשונה**

ומקבלים:
נגן DOQO
יוקרתי
מתנה!

12 ספרים ומתנות נוספות - מקבלים עלונים לחודשים מראש עם שליח
1-800-39-39-38